

Співзасновники:
районна рада, районна державна адміністрація і колектив редакції

Виходить з 1939 року

Спецвипуск

№ 34 (8582), 24 серпня 2016 року

Україна – це я! Україна – це ти! Україна – це ми!

25

РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Слово до читача

Україна була, є і буде!

Дорогі шанувальники
«Голосу народу»!

Ви тримаєте у руках дещо незвичне число «Голосу народу», присвячене чвертьвіковому ювілею нашої Вітчизни – неньки України, в якому знайдете чимало архівних фотографій становлення і утвердження незалежності у краї, вітаня зі святом відомих людей краю, поетичних присвят Героям України та ін. Гадаємо, вам цікаво буде довідатися на одній з газетних шпальт й про те, що останній відомий історії бій бандерівців з окупантами відбувся саме на теренах Чортківщини, в Улашківцях, у 1965 р., коли радянська система була впевнена, що з національно-визвольним рухом вона покінчила назавжди. Цю цікаву маловідому сторінку нашої героїки чи не вперше порушили кореспонденти районки, проте вона, безумовно, ще потребує більш глибоких досліджень пошуківців.

(Закінчення на 2-й стор.)

Ми ровесники твої, Україно!

Нам є про що сказати

Такі слова винесла як гасло на своїй сторінці в одній із соцмереж наша сьогоднішня співрозмовниця Ольга Піскова – ровесниця Незалежності України і не тільки, як вона жартує, на другий день після її народження почав розвалюватися СРСР (17 березня 1991 року відбувся перший і останній Всесоюзний референдум про збереження СРСР, «за» проголосувало менше половини громадян СРСР, які мали право голосу). І вони, молоді люди, народжені та виховані вже у часи незалежної України, таки справді мають що сказати, у них – своє бачення розвитку країни, яку, і в цьому не слід сумніватися, люблять, в яку вірять і задля добробуту й процвітання якої прагнуть трудитися не покладаючи рук. Лише б до них прислухалися.

Ольга Піскова – уродженка с. Нагірян-ка. Навчалася у Нагірянській ЗОШ I – II ст., закінчила Ягільницьку ЗОШ I – III ст. Вищу освіту здобувала у Чернівецькому торговельно-економічному інституті від Київського національного торговельно-економічного університету, спеціальність «менеджмент готельно-курортного туристичного сервісу» та Чернівецькому національному університеті ім. Ю.Федьковича – «менеджмент організацій». Зараз працює у м. Тернопіль, в сфері туризму. А ще Ольга – спортсменка (стрибає з парашутом, випробовує роуп-джампінг), активістка (заступник голови ГО «Молода Лемківщина Чортківщини», пробувала свої сили на минулорічних виборах від однієї із партій, є членом ГО ОУН (д)) і просто красуня (підтвердження – на знімку О.Лижечки).

– Мое життя тісно переплетене з вікопомними подіями України, навіть щодо зміни президентів: йшла до школи – був при владі Л.Кучма, закінчувала ЗОШ – вітав В.Ющенко, навчання у вузі пройшло в часи правління В.Януковича. Не оминули мене (правильніше – я зі своїм характером не могла стояти осторонь) й події Майданів – і Помаранчевого, й Євромайдану, Революції Гідності, зі всім молодецьким запалом відстоювала права українців на гідне життя у європейському співтоваристві. А майбутнє своє, хоч як це не дивно, бо сама звідси, із Західної України, пов'язувала з Кримом. У мене там брат проживає, тому навіть на практику, стажування їздила зашораз туди, на півострів. Вже навіть накреслила план розвитку у туристичній сфері Ялти, Криму. Та, на жаль, усі мрії зруйнувала війна.

Тепер працюю за спеціальністю і майбутнє своє бачу в туризмі також, розумію, що своїми знаннями можу допомогти Тернопільщині прославитися на всю Україну її численними скарбами: історичними, археологічними, архітектурними, культурними надбутками.

Впевнена: потенціал в Україні є великий і розвивати його, представити світові нам, молодим, до снаги.

Оксана СВИСТУН
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

Слово до читача

Україна була, є і буде!

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Ось так, якось непомітно – день за днем, рік за роком сплило 25 літ з часу проголошення України незалежною суверенною державою. Хтось невдоволено змахне рукою, лаючи на чім світ стоїть владу за упущені можливості та численні прорахунки за всі попередні роки, а хтось побачить і масу позитивних моментів на тернистому шляху нашого державотворення. Їх не так уже й багато, але вони, безумовно, були.

Звичайно, якби віддав перший Президент незалежної Української держави Л.Кравчук, якого «троянського коня» йому підсунуть, нав'язавши базування російського флоту в Севастополі, він на це ніколи не пішов би. Напевне, потрібно було одразу жорстко ставити питання про декомунізацію суспільства, як це зробили країни Балтії і Східної Європи, що дозволило б нам будувати українську Україну і однозначно не привело до внутрішнього розколу. Однак на це потрібна була воля тодішнього керівництва, яке у більшості своїй залишалося компартійним. Серйозні прорахунки були й в економічній політиці, внаслідок якої отримали олігархічно-клевткратичну державу, коли близько одного відсотка населення країни володіє більш як 90 % її багатств, в той час як 90 з лишком відсотків українців заледве зводять кінці з кінцями. А відмова від ядерного арсеналу – третього за потужністю в світі; розвал армії, яка на зорі незалежності за чисельністю і озброєнням поступалася в Європі тільки Росії...

Дві революції пережила Україна за своє останнє десятиріччя, останню з яких було залитою кров'ю, а у березні 2014-го отримали ще й збройну інтервенцію в Криму і на сході, внаслідок чого де-факто втратили сім відсотків своєї території, маємо повністю зруйновану інфраструктуру Донбасу, що давав країні чверть ВВП, і, що найтрагічніше – більш як 9 тис. вбитими і до 20 тис. пораненими наших співвітчизників... Дійсно, ціною надзусиль дається нам утвердження нашої незалежності, попри оманливі ілюзії щодо того, наскільки легко ми її отримали на руїнах радянської імперії у 1991-му. Україну абсолютно не хоче бачити прильною і незалежною державою колишній «старший брат» – імперська Росія, нав'язуючи всякі там «новоросії» та інші безглузді мертвонароджені політпроекти. Не варто вірити, що змирилися з таким становищем речей й інші сусіди, уже по праву руку, вичікуючи сприятливого моменту. Безумовно, перешкодити цим злим намірам може тільки могутня держава – Україна з потужною економікою і сильною модернізованою армією. Не можна сказати, що там, «на горі», це тепер нарешті чітко збагнули, але, судячи з останніх кроків, з важкими потугами усвідомлення цього поступово приходить. Як і того, що наш курс має залишатися твердим і незмінним – в Європу, в коло розвинутих цивілізованих європейських держав, що сповідають загальнолюдські критерії і високоморальні цінності. Ще наші славетні мудрі предки Володимир Великий, Ярослав Мудрий, Данило Галицький, Іван Мазепа спрямовували свої погляди на Захід. На жаль, не все їм вдалося. Але, користуючись таким сприятливим історичним моментом, коли далі роздумувати на роздоріжжі часу немає, це зобов'язані здійснити ми, інакше нащадки нам не простять.

Попри такі не зовсім оптимістичні нотки, усе ж хочеться привітати мешканців краю з ювілейною датою в державотворенні України, з 25-річчям нашої Незалежності, з Великоднем українства. Попереду на нас очікує багато цікавих і важливих справ. Нелегкий рік випробувань буде і на шляху нас, газетярів, адже на 25-му році незалежності Верховна Рада врешті-решт ухвалила закон про реформування державних і комунальних друкованих ЗМІ, надавши їм свободу і незалежність. Та кому сьогодні легко? Лікарям, котрі вже стали відчувати перебої з виплатою зарплат? Пенсіонеру, на ший якого поволі затягується тарифний заморг? Чи воїну АТО, котрий шохвилинні ризики життям під прильом путінського снайпера? Та будьмо оптимістами. Попри соціально-економічні негаразди, сьогодні головне – зупинити війну, на якій щодня гине цвіт нашої нації. А далі з Божою поміччю візьмемося й за вирішення внутрішніх проблем. І хто б там що не казав, а Україна як держава збулася. Україна була! Україна є і буде!

З Днем народження Тебе, країно!

Любомир ГАБРУСЬКИЙ,
редактор «Голосу народу»

нашу відповідальність перед історією.

День Незалежності – це день, у якому щорічно зустрічаються Минуле і Майбуття України. Минуле має вселяти мудрість. Майбуття повинно виховувати в нас відповідальність за прийняття рішень.

У серцях народу України серпнева блакить неба і жов-

Вітаю всіх українців
з 25-річчям нашої Незалежності!

Попри все, що ми зараз переживаємо, я маю надію, що майбутня доля України залежить від єдності та порозуміння, свідомих кроків та невтомної праці всього українського народу.

Нехай мрія про світле майбутнє і розвиток нашої Батьківщини окриляє вас на нові звершення в ім'я незалежної

Олег БАРНА,
народний депутат України

Дорогі земляки!

24 серпня український народ святкує величній ювілей Незалежності. 25 років тому ми отримали право самостійно будувати свою країну. Увесь світ визнав нашу державу суверенною. Про це мріяли десятки поколінь українців, але тільки нам судилося отримати цей важливий в історичному сенсі шанс бути господарями на своїй багатій та прекрасній українській землі. Ми не маємо права його втратити, а зобов'язані виправдати надії наших великих попередників. Вони відстоювали ідею державності у різні історичні епохи. Україну не знищили війни, багатовіковий духовний геноцид, голодомори та репресії. Ми схилиємо голови перед світлою пам'яттю усіх тих, хто загинув в ім'я України, хто віддав їй свою працю, свій талант, пожертвував власною волею і добробутом.

Будуючи державу сьогодні, ми чітко розуміємо, що несемо відповідальність перед майбутніми по-

Дорогі земляки!
Мій багатостраждальний
і величний український народ!

Щиро вітаю вас з 25-ю річницею Незалежності України!

До цього дня Україна ішла довгою тернистою дорогою. Цей день вимолений молитвами та скроплений кров'ю українських патріотів, вистражданий у тюрмах та на засланнях, виборений на Майданах та відвойований у боях. За право бути Незалежною Україною і досі платить високу ціну – щодня, щогодини мир і спокій захищають наші сини, батьки, брати, чоловіки.

Козаки, січові стрільці, вояки УПА, Небесна Сотня, незчисленні жертви війни на сході України... Ми продовжуємо втрачати найкращих. Молімося за них. І нехай та висока ціна, яку вони заплатили і платять за Незалежність, не буде марною. Будуймо свою державу. Любімо її. Бережимо її пам'ять. Вивчаймо правдиву історію. Віддаваймо їй свої душу і серце. Вірмо в Україну! Молімося за Україну! Працюймо для України!

Дорогі земляки!

Нехай у цей величний день української державності Господь благословить весь український народ на мир, спокій, достаток, благополуччя. Міцного здоров'я усім вам, родинного затишку, тепла, добра, радості, щастя та злагоди в соборній незалежній процвітаючій Українській державі.

Тетяна ЯБЛОНЬ,
уповноважений представник депутатської групи
«Народний Рух України» у Чортківській районній раді

Дорогі країни!

Прийміть наші найсердечніші вітання і побажання з нагоди Дня Державного Прапора України та великого національного свята нашої державності – Дня Незалежності України!

Це не просто День народження держави. Це свято пам'яті про цілі покоління наших предків, що творили націю і боролися за державність, а також день, коли варто думати про день завтрашній, про майбутні покоління, про

тогарячий зерновий лан зливаються барвами української державності в символ свободи та праці. Творення історії Батьківщини, її сьогодення і майбутнього – обов'язок кожного з нас, усього народу.

Від широкого серця й від душі зичимо всім міцного здоров'я, щастя, добра, достатку, щедрої долі, сили і наснаги в усіх ваших справах. І нехай мрія про краще майбутнє окриляє вас на нові звершення.

Нехай мир і злагода панують у нашому спільному домі.

Зі святом вас, дорогі країни, – з Днем Незалежності!

Голова районної ради
Віктор ШЕПЕТА

Голова райдержадміністрації
Михайло СТАШКІВ

процвітаючої України, надійної запоруки добробуту й щасливого життя її народу.

Бажаю усім вам міцного здоров'я, щастя, родинного добробуту, душевної рівноваги та впевненості в майбутньому.

Будьте справжніми патріотами, справжніми громадянами своєї країни та захисниками рідної землі. Разом ми подолаємо все.

Ми варті найкращого!
Зі святом!

коліннями, творимо свою Україну такою, щоб наші діти та внуки могли гордитися нею, живучи в повній гармонії та достатку.

Шановні мешканці Чортківщини!

Вітаємо вас з нашим великим національним святом. Від широкого серця зичимо вам міцного здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили і наснаги в усіх ваших справах. Нехай впевненість у кращому майбутньому окрилює вас на нові звершення в ім'я Соборної Незалежної України.

Слава Україні! Слава нашим героям! Слава всьому великому, мудрому і працювотому українському народу!

Зі святом Незалежності України!

З повагою – депутати Тернопільської обласної ради від Чортківщини (Блок Петра Порошенка)
Любомир БІЛИК, Василь ГРАДОВИЙ,
Василь ВИСЛОЦЬКИЙ, Володимир ЗАЛІЩУК

Шановні країни!

Координаційна рада національно-демократичних партій та громадських організацій району вітає вас із найбільшими державними святами – Днем Незалежності України та Днем Державного Прапора України!

Українська державність утверджувалася й утверджується в нескінченній боротьбі за правду і справедливість та матеріальне відродження українців. За територіальну незалежність і могутність України. Ця боротьба триває і сьогодні. Українські воїни захищають Україну. Наші сини, батьки, брати, чоловіки стали проти окупантів, щоби назавжди відстоювати право бути господарями на своїй землі.

Просимо вас бути небайдужими й активними в громадсько-політичному житті, зробіть свій посильний внесок у розбудову нашої держави.

Нехай святкові дні Української державності запалють в серці кожного українця почуття великого обов'язку, надії та віри.

Бажаємо вам міцного здоров'я, щастя. Нехай ваша доля буде щасливою. Звертаємося з молитвою до Сина Божого дати нашому народові мудрості та сили для розбудови Української Національної Держави.

Співголови Координаційної ради
Олександр СТЕПАНЕНКО, Іван ВІВАТ,
Богдан БАТРИНЧУК

Дорогі ветерани війни і праці!

Районне відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів вітає вас зі святом, за яке століттями боровся наш народ, – з Днем Незалежності України!

Голова РВ ВОВ Степан ШЕВЧУК

Газета Чортківського району

ГОЛОС НАРОДУ

індекс 61366

«Голос народу» – тижнева газета, виходить з 1939 року; реєстраційне свідоцтво ТР № 355 від 31.05.2004 р.; день виходу – п'ятниця, наклад – 2600 примірників. Адреса редакції: м. Чортків, вул. Зелена, 3. Ел. пошта: golnar@ukr.net. Електронна версія «Голосу народу» на веб-сайті районної ради: www.chortkivrr.te.ua.

Тел. кореспондентів – 2-15-42, 2-36-85; бухгалтера – 2-16-06.

Редактор Любомир ГАБРУСЬКИЙ, тел. 2-12-43.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен, географічних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Передрук матеріалів газети без письмової згоди редакції заборонено! Номер набрано і зверстано у комп'ютерному комплексі редакції газети. Віддруковано в друкарні ТзОВ «Буковинський видавничий дім», м. Чернівці, вул. Василя Лесина, 31. Тел. (0372) 54-45-46.

Відповідальна за випуск Анна БЛАЖЕНКО

Ти шляхом праведним, святим йшла до волі, Україно

Присвята

Вони з війни не повернулись...

Присвячується Романові Ільяшенку, Денисові Громовому, Русланові Коцюку, Романові Руцаку та всім тим, хто загинув на полі бою в боротьбі з ненависним ворогом за рідну землю на сході України.

З війни не повернулись ви живими,
Коли вам паморозь ще скроні не покрила.
Дивились смерті сміло ви у вічі,
Жалобно скапують сльозою болю свічі...
Герої, ваша смерть, на жаль, це не фінал,
Бо хижий ворог і не думає спинятись,
Приносить нову смерть він мало не щодня,
Та наші хлопці і не думають здаватись.
Ми щиро віримо — настане мир
На нашій милій, рідній Україні,
Котра народжує Героїв вдаль і вишир —
Сміливих, мужніх і непоборимих!

Марія ПОЖАРНЮК
с. Кривеньке

Зоринки волі

Останній бій останнього бандерівця

Він протримався ще цілих 10 (!) літ по тому, як (згідно з пропагандивними джерелами) в радянській Україні силами НКВС було покінчено з УПА — армією без держави, проте плоть від плоті народною. Підтвердженням тому — й ось ці реалії, схожі на прекрасну легенду...

Відтоді поминуло півстоліття, тож вирости й дісталися зрілості кілька поколінь. Очевидці подій — власне й не цілком очевидці, а лише волею долі долі точні до відлуння того, що трапилось навесні 1965-го на Куті — окраїнній улашківській вуличці, понад самісіньким Серетом, не володіють достовірною інформацією. Видобути суто документалістику складно. Події, як і властиво легенді, дедалі обростають чутками, домислами, надіями. Легенда бродить поміж краян, будить вольнолюбивий дух.

Кажуть, був поливаний понеділок — другий день Великодніх свят. Десь так пополудню «солодкий» слід розсипаного цукру від сільпо привів тодішнього голову сільської ради, дільничного і ще когось третього (бо, кажуть, не проханих гостей відразу було троє) до обійстя Войтовичів. Там, в стаєнці, на стриху, й переховувався отой останній в Улашківцях бандерівець на прізвище Басюк. Та й не один — начебто з милівецькими хлопцями-повстанцями. Тоді перебував на тім обійсті, а так роками, кажуть, ходив з хати на хату — ніхто його не видавав. Тоді ж так сталося — мабуть, розсекретили. Сільський голова поліз драбиною на стрих, зчинилася стрілянина. Голову поранили — пізніше він помер. А Басюк, подекують,

через стріху прорвався, скочив на землю, бо там низько було, пробрався городами та й перейшов через річку до лісу. І — на Борщівшину подався, так його й не взяли. Потому, начебто, з уст в уста передавали, проживав там в котроїсь жіночки, своєю смертю й помер. Такий сюжет оповідали нам й Улашківський вїт Володимир Дерій, і Ро-

ман Мороз, і Ганна Адамчук, чия садиба сусидить з тією, легендарною (на знімку) — наразі там ніхто не живе, а стаєнка ще років 2-3 назад була, потому розвалилася. Пані Ганна, шоправда, не тутешня, родом з Франківщини, а в Улашківцях в невістках. Однак багато що чула від свекрухи. Приміром, що баба Войтовичка, де повстанець пере-

ховувався, за 10 колосків 10 років відсиділа за «совітів». А ще розповідає: «Мама розказували, тоді лиш побудувалися поруч і ще не жили там, але ж садиба — знали ж, чия. Та ще якраз тоді холодець, було, вилили мама по тарілках, аж тут все й зчинилося. Довелося десь ховати, бо ж могли приписати, що то для хлопців, які переховувалися...».

Пошастило нам зустрітися з Юрієм Юрківим — сином сільської вчительки Ольги Юрків, надто поважаної в селі. Направду пошастило, бо він, лікар з Чернігова, якраз на пору наших відвідин села і «входження в тему», загостив до матері й сестри. Та й пригадав що зміг — мав на ту пору два роки, проте дитячій пам'яті властиво зберігати яскраві спалахи. Малий Юрко тієї днини, застрашений стріляниною і навіть вибухом гранати, вибіг, було, надвір, впав і розбив чоло. «Ось, маю знак», — покаже шрам. А його сестра Марія Майданик пригадала ще один акцент. Хоч і не взяли тоді «енгібисти» бандерівця, та власників садиби не минула кара. Вона, тоді першокласниця, пригадає, крадькома від людського ока, понад Серет, за велінням матері носила їжу п'ятикласниці Войтовичевій Ірі — аби підгодувати дитину, що зосталася самотою...

Ось такий він, літопис нашої незалежності — зітканий з плетива перемог і поразок, втрат та болючих людських дол. Скільки в ньому ще білих плям? Зазираймо в життєпис своїх поселень та обійств, зберігаймо історію роду для нащадків...

Анна БЛАЖЕНКО
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ

Блаженний день, блаженний час, Сіє знов нам добра воля

Конкурс

То чия ж вишиванка найкраща?

Упродовж чотирьох (!) місяців пані й панове, а ще й паняночки з-поміж читачького кола районки гонорувалися на останній «голосонародівській» шпальті: мовляв, ану ж бо, помилуйтеся, які ми у вишитті! Небайдужий читачький гурт залюбки милувався та охоче надсилав, подавав до редакції голоси-купони за того чи іншого героя (героїню) сюжету.

А минулої п'ятниці, якраз на саміснього Спаса, в редакційному конференц-залі аж світилося й сяяло, аж очі сліпило від барв: тут зібралися переможці конкурсу, визначені днем до того за кількістю зібраних до свого імені купонів. Та всі – у вишиванках, та й таких доладних!

Переможців визначено троє – з-поміж 12-и імен, за котрі впродовж тривання конкурсу надійшли купони-голоси (хоча загалом на огляд читачької спільноти пропонувалось 22 світлини). Найбільше – рівно сто голосів набрала Марія Пастух з Чорткова, друге місце – в 10-літньої шестикласниці зі с. Шманьківці Насті Литвин, доньки воїна АТО (69 голосів). А третім стало подружжя Ірини та Петра Березовських з Ягільниці, зібравши 56 прихильників. Трохи не «дотягнула» до прізв'язь роди-

на Гарматюків з Чорткова (Михайло, Світлана та Марія) – у них 46 голосів, а ще Софія Боднарук зі с. Кривеньке – вона має 41 симпатика, Назар і Христіна Глухани з Чорткова – на їх користь 27 голосів.

Як і обіцялося, переможців відзначено – їм вручено сертифікати на 500, 300 та 200 грн. від спонсора конкурсу – магазину-салону «Вишиванка» в особі Віталія Гураша. Дісталися вони й відзнак ініціатора конкурсу – редактор «Голосу народу» Любомир Габруський вручив Почесні грамоти, долучивши побажання, аби вишиванка – одвічний оберіг сутності українства – супроводжувала їх на життєвих стежках. А ще Подяку з рук редактора дістав той же спонсор – за активну, зацікавлену співпрацю в царині розвою традицій та звичаїв українства.

Спонсор конкурсу
МАГАЗИН-САЛОН
ВИШИВАНКА
м. Чортків, ТЦ «Сабо», 1-й поверх
(справа від ТЦ «Континент»)

Для тих, хто не переміг, мовимо так: не розчаровуйтеся! Адже на численні прохання й учасників конкурсу, і всіх небайдужих він продовжиться – підсумки наступного етапу підбиватимуться напередодні Дня Соборності

України, 22 січня. Отож, надсилайте, подавайте до редакції світлини у вишиванках!

Анна БЛАЖЕНКО
Фото Ореста ЛИЖЕЧКИ